

## Nieuwsbrief OR Updates - Nummer 03, 2019

Nummer 3, 2019

*Redactie: prof. mr. E.C.H.J. Lokin, mr. drs. K.H. Boonzaaijer en mr. E.H. Leemreis.*

### INHOUDSOPGAVE

#### Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:316](#) 08-03-2019

Intertrust (Bab/Cordial Turnham)

#### Hof

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2019:644](#) 26-02-2019

VEB/SNS Reaal c.s.

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2019:1568](#) 19-02-2019

Matrassen Hannibal B.V.

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2019:105](#) 08-01-2019

Verhuurster jegens bestuurder/testamentair executeur

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2018:10145](#) 20-11-2018

PMR/Walas c.s.

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2017:3799](#) 19-09-2017

Nieuwburen/Romania

#### Rechtbank

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2019:948](#) 07-03-2019

Voetbalvereniging

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2019:1572](#) 20-02-2019

Wayland/TB Ventures

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2019:1725](#) 12-02-2019

Stichting Prinses Beatrix Spierfonds

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2018:11278](#) 02-11-2018

Stedin/CV

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2016:7928](#) 07-09-2016

Belgisch Bouwbedrijf

RECHTSPRAAK

## **Intertrust (Bab/Cordial Turnham)**

***Caribische zaak. Vervolg van HR 11 november 2016, ECLI:NL:HR:2016:2574. Toewijzing enquêteverzoek. Overgangsrecht met betrekking tot de regeling van het enquêterecht. Reikwijdte van het te verrichten onderzoek. Het onderzoek kan ook andere bezwaren omvatten dan die waarop het oordeel berust dat voldoende blijkt van gegronde redenen om aan een juist beleid te twijfelen (art. 2:274 lid 1 BWC).***

Verzoekster tot cassatie ('A') en verweerster sub 3 Bab Al-Mustaqbal Real Estate Co. ('Bab') zijn investeringsmaatschappijen, die in het jaar 2008 een meerderheids-, respectievelijk een minderheidsbelang in zowel Curaçao Cordial N.V. ('Cordial') als Curaçao Turnham N.V. ('Turnham') hielden, houdstermaatschappijen aan de top van een groep waarin wordt belegd in onroerend goed. Op 26 april 2010 heeft de enig bestuurder van Cordial en Turnham, Intertrust, aandelen in de vennootschappen uitgegeven aan A. Hierbij werd besloten dat A de aandelen zou volstorten door verrekening met door haar te ontvangen bedragen in verband met de cessie aan Cordial en Turnham van haar vordering op een groepsmaatschappij (PVG-9) uit hoofde van lening. De uiteindelijk goedgekeurde emissiebesluiten zijn vooraf besproken in de algemene vergadering van aandeelhouders van zowel Cordial als Turnham. Tijdens deze vergaderingen heeft de vertegenwoordiger van Bab tegengestemd en geëist dat in de notulen zou worden vermeld (i) dat Bab het volledig oneens was met de emissiebesluiten, en (ii) dat Bab niet begreep hoe Intertrust met de emissie kon instemmen zonder enig inzicht in de onderliggende documenten of de financiële positie van de groep. Door de emissies wordt het door Bab gehouden belang verminderd van 15% procent tot minder dan 0,01%.

A en Cordial hebben een uitkoopprocedure in de zin van artikel 2:250 van het Burgerlijk Wetboek van Curaçao (BWC) tegen Bab geëntameerd. Bab heeft op haar beurt het Gemeenschappelijk Hof van Justitie verzocht een enquête te gelasten naar het beleid en de gang van zaken bij Cordial en Turnham. Het Gemeenschappelijk Hof van Justitie heeft dit verzoek bij beschikking van 26 mei 2015 afgewezen. De Hoge Raad heeft deze beschikking bij

arrest van 11 november 2016 (

Het middel klaagt in de eerste plaats dat het hof heeft miskend dat het niet de bevoegdheid heeft om een enquête te gelasten op basis van zogenoemde anterieure feiten. De Hoge Raad overweegt dat uit HR 6 juli 2018, ECLI:NL:HR:2018:1104 (*Aqualectra*) volgt dat een enquête kan worden gelast (mede) op basis van feiten die zich voor de inwerkingtreding van de relevante bepalingen hebben voorgedaan, waarop de klacht afstuit.

Voorts klaagt het middel dat het hof bij het geven van aanwijzingen blijk heeft gegeven van een onjuiste rechtsopvatting. Een enquêteverzoek kan slechts worden toegewezen wanneer blijkt van gegronde redenen om aan een juist beleid te twijfelen als bedoeld in artikel 2:274 lid 1 BWC, en het te bevelen onderzoek kan dan ook alleen betrekking hebben op, en dient aldus beperkt te zijn tot, deze vastgestelde redenen voor twijfel aan een juist beleid. Het hof heeft de onderzoeker dus ten onrechte toegestaan of uitgenodigd bepaalde verwijten in zijn onderzoeken te betrekken zonder dat het ten aanzien van die verwijten gegronde redenen voor twijfel aan een juist beleid heeft vastgesteld, aldus de klacht.

Ook deze klacht treft volgens de Hoge Raad geen doel. Mede gelet op het concordantiebeginsel dient de regeling van het enquêterecht van het BWC in casu op dezelfde wijze te worden uitgelegd als de regeling van het enquêterecht van het BW. Uit de passages in de wetsgeschiedenis van het enquêterecht van het BW kan in de eerste plaats worden afgeleid dat slechts bezwaren tegen het beleid of de gang van zaken van de rechtspersoon die in de fase van het bezwaar (als bedoeld in art. 2:349 lid 1 BW en art. 2:273 BWC) naar voren zijn gebracht, ten grondslag kunnen worden gelegd aan de toewijzing van een verzoek om een enquête te *gelasten*.

Daarnaast kan worden afgeleid dat indien de OK een enquête gelast, het door haar te bevelen onderzoek in ieder geval dient te zijn gericht op de bezwaren tegen het beleid of de gang van zaken die de OK tot het oordeel hebben gebracht dat blijkt van gegronde redenen om aan een juist beleid te twijfelen. Het vorenstaande betekent volgens de Hoge Raad echter niet dat het door de OK te bevelen onderzoek beperkt dient te blijven tot de bezwaren tegen het beleid of de gang van zaken die de OK ten grondslag heeft gelegd aan haar oordeel dat blijkt van gegronde redenen om aan een juist beleid te twijfelen. Het staat de OK vrij de onderzoeker op te dragen of toe te staan om ook andere bezwaren in zijn onderzoek te betrekken. Dit strookt met de grote mate van vrijheid bij het bepalen van de omvang van een door haar te bevelen onderzoek. Een voorwaarde is wel dat die andere te onderzoeken bezwaren voldoende samenhangen met de bezwaren die ten grondslag zijn gelegd aan de gegronde redenen om aan een juist beleid te twijfelen.

De overige klachten van het middel doet de Hoge Raad af met toepassing van artikel 81 lid 1 RO.

---

**Instantie:** Hoge Raad

**Datum uitspraak:** 08-03-2019

**ECLI:** ECLI:NL:HR:2019:316

**Zaaknummer:** 18/01671

**Rechters:** C.A. Streefkerk, A.H.T. Heisterkamp, G. Snijders, M.V. Polak en C.E. du Perron

**Advocaten:** F.E. Vermeulen en J.W.H. van Wijk

**Wetsartikelen:** 2:274 lid 1 BWC

RECHTSPRAAK

## Voetbalvereniging

***Aansprakelijkheid van de bestuursvoorzitter van een voetbalvereniging en een stichting wegens schending van loonadministratieverplichtingen door het niet-naleven van bepaalde fiscale regels. De rechtbank acht onbehoorlijke taakvervulling aanwezig, en overweegt dat voor het aannemen van een ernstig verwijt niet is vereist dat de bestuurder de daardoor opgetreden schade moet hebben voorzien.***

Bestuurder ('B') heeft een voetbalvereniging opgericht ('Vereniging'). Het bestuur van de Vereniging heeft altijd uit verschillende personen bestaan, waarvan B de voorzitter was. B was tot 2012 voorzitter van de Vereniging en stond tot 2013 ingeschreven in de Kamer van Koophandel (KvK) als bestuurder van de Vereniging.

Namens de Vereniging heeft B in 2010 een stichting opgericht ('Stichting') en is sindsdien bestuursvoorzitter geweest. Vanaf 1 mei 2014, na het vertrek van twee bestuursleden, was B enig bestuurslid van de Stichting. De Stichting werd opgericht met het doel arbeidscontracten af te sluiten met de hoofdtrainer en de spelers van het eerste elftal van de Vereniging. Het grootste deel van de inkomsten van de Stichting, waarmee de salarissen van de trainer en spelers werden betaald, waren afkomstig van B. In 2012 heeft de Belastingdienst een boekenonderzoek gestart bij de Vereniging dat betrekking had op uitbetalingen van de Vereniging aan personen in een bepaalde periode. Vervolgens is de Belastingdienst in 2014 ook een boekenonderzoek bij de Stichting gaan uitvoeren dat onder meer betrekking had op de aanvaardbaarheid van de aangiften loonheffingen in een bepaalde periode. Naar aanleiding van deze boekenonderzoeken heeft de Belastingdienst aan de Stichting en de Vereniging (gezamenlijk: 'de Rechtspersonen') naheffingsaanslagen en vergrijpboetes opgelegd. Kort daarop zijn de Rechtspersonen failliet verklaard.

De curator vordert onder meer veroordeling van B tot betaling van het boedeltekort, subsidiair tot schadevergoeding ter hoogte van de naheffingsaanslagen, opgelegde boetes en boedelschulden. In de kern verwijt de curator dat B de loonadministratieverplichtingen heeft

geschonden door het niet-naleven van bepaalde fiscale regels, waardoor naheffingsaanslagen van een zodanige omvang zijn ontstaan dat de Rechtspersonen deze niet meer konden betalen.

De rechtbank stelt voorop dat het naleven van fiscale regels deel uitmaakt van de collectieve, op het bestuur rustende administratieverplichting, en dat wanneer de administratie op een zodanige wijze wordt gevoerd dat er meer dan een geringe kans op schending van de op haar toepasselijke fiscale regels bestaat, waardoor de overheid aanzienlijke belastingbedragen kan mislopen, dat in beginsel de kwalificatie onbehoorlijke taakvervulling rechtvaardigt. De rechtbank merkt daarbij op dat voor aansprakelijkheid op grond van artikel 2:9 BW, in tegenstelling tot artikel 6:162 BW, niet vereist is dat de bestuurder moet hebben voorzien dat de rechtspersoon schade zou leiden door zijn onbehoorlijke taakvervulling.

De rechtbank leidt uit de bevindingen van de Belastingdienst af dat de administratieplicht is geschonden, en verwerpt het betoog van B dat hem als bestuurder van de Stichting geen ernstig verwijt kan worden gemaakt omdat hij een (loon)administratiekantoor had ingeschakeld en niet hij maar de penningmeester voor de financiën verantwoordelijk was. Volgens de rechtbank verzorgde B zelf de dagelijkse financiële administratie en kan hij zich niet achter het administratiekantoor 'verschuilen', en voor het overige gaat het hier om een collectieve bestuurstaak.

De rechtbank verklaart voor recht dat B aansprakelijk is voor de schade van de Rechtspersonen als gevolg van het niet naleven van de fiscale regels.

---

**Instantie:** Rechtbank Midden-Nederland

**Datum uitspraak:** 07-03-2019

**ECLI:** ECLI:NL:RBMNE:2019:948

**Zaaknummer:** NL17.15126

**Rechters:** J.K.J. van den Boom, R.A. Steenberg en R.J. Praamstra

**Advocaten:** M.G. Kos en R. Zilver

**Wetsartikelen:** 2:9 BW, 2:10 BW, 2:138 BW, 2:300a BW en 6:162 BW

## RECHTSPRAAK

### **VEB/SNS Reaal c.s.**

#### ***OK; rechter-commissaris. Komt SNS Reaal c.s. een beroep toe op een (afgeleid) verschoningsrecht?***

De OK heeft bij eerdere beschikkingen een onderzoek bevolen naar het beleid en de gang van zaken van SRH N.V. (voorheen SNS REAAL N.V.) en de Volksbank N.V. (voorheen SNS Bank N.V., samen 'SNS Reaal c.s.') over de periode van 1 juli 2006 tot 1 februari 2013, alsmede onderzoekers aangewezen, een verzoek tot ontheffing van een onderzoeker van zijn taken afgewezen en het maximum onderzoeksbudget vastgesteld (vgl. ook OR 2018-0161 en OR 2018-0173).

De onderzoekers hebben SNS Reaal c.s. middels een lijst aangegeven welke (categorieën van) documenten zij door SNS Reaal c.s. aangeleverd willen hebben. SNS Reaal c.s. hebben zich hierna jegens de onderzoekers op het standpunt gesteld dat voor een gedeelte van deze stukken hun het recht toekomt op een afgeleid verschoningsrecht vanwege betrokkenheid van advocaten en notarissen. Tussen partijen is vervolgens afgesproken dat SNS Reaal c.s. de gevraagde documentatie eerst 'informeel', doch volledig aan de onderzoekers ter beschikking zullen stellen, waarbij de voorwaarde geldt dat de onderzoekers niet op enigerlei wijze gebruik zullen maken van de verstrekte informatie. De onderzoekers hebben in december 2018 en januari 2019 meermaals verzocht om formele levering van alle stukken. SNS Reaal c.s. hebben in deze periode meerdere malen op zowel informele als formele wijze documentatie verstrekt, maar geven aan dat zij ten aanzien van 114 documenten nog moeten bepalen of zij zich beroepen op een afgeleid verschoningsrecht.

In deze procedure verzoeken de onderzoekers de raadsheer-commissaris primair te bepalen dat het afgeleid verschoningsrecht niet toekomt aan SNS Reaal c.s., subsidiair SNS Reaal c.s. te bevelen de stukken waarvan is gebleken dat er geen verschoningsrecht op rust te leveren en aan te geven ter zake van welke stukken zij een beroep op het verschoningsrecht doen. Tijdens de mondelinge behandeling is verklaard dat SNS Reaal c.s. zich ten aanzien van 104 documenten op een afgeleid verschoningsrecht zal beroepen ('de Documenten'). De overige stukken hebben SNS Reaal c.s. formeel aan de onderzoekers verschaft.

Na een uiteenzetting van de betekenis, aard en omvang van het verschoningsrecht en met verwijzing naar een verscheidenheid aan arresten over dit rechtsbeginsel, komt de raadsheer-commissaris tot de conclusie dat in het onderhavige geval aan SNS Reaal c.s. een beroep op een afgeleid verschoningsrecht toekomt. Daarbij overweegt de raadsheer-commissaris dat de wet noch de wetsgeschiedenis met betrekking tot het enquêterecht het verschoningsrecht van advocaten of notarissen buiten werking stellen. Het afgeleid verschoningsrecht beperkt zich in dit geval tot hetgeen SNS Reaal c.s. aan een advocaat of notaris hebben toevertrouwd in diens hoedanigheid en *vice versa*. Er zijn geen uitzonderlijke omstandigheden die met zich brengen dat het belang van de waarheid dient te prevaleren boven het verschoningsrecht. Verder volgt uit de omstandigheid dat SNS Reaal c.s. eerder te kennen heeft gegeven geen beroep te doen op een afgeleid verschoningsrecht ten aanzien van een aantal juridische adviezen niet dat zij zich niet langer op een afgeleid verschoningsrecht kunnen beroepen.

In tegenstelling tot het standpunt van SNS Reaal c.s. overweegt de raadsheer-commissaris dat een beroep op een afgeleid verschoningsrecht niet is uitgesloten van een rechterlijke toetsing. Indien een advocaat of notaris zich op zijn verschoningsrecht beroept, is er bij een rechterlijke toetsing echter geen ruimte voor een afweging van geval tot geval tussen het belang van waarheidsvinding en geheimhouding. Getoetst moet worden of de informatie die SNS Reaal c.s. met een beroep op een afgeleid verschoningsrecht niet willen verstrekken, daadwerkelijk onder de reikwijdte van het desbetreffende verschoningsrecht valt. Daarbij is van belang of de informatie aan een notaris of advocaat in diens hoedanigheid is toevertrouwd.

De raadsheer-commissaris bepaalt vervolgens de wijze waarop rechterlijke toetsing van een beroep op een (afgeleid) verschoningsrecht zal plaatsvinden.

---

**Instantie:** Gerechtshof Amsterdam

**Datum uitspraak:** 26-02-2019

**ECLI:** ECLI:NL:GHAMS:2019:644

**Zaaknummer:** 200.159.002/02 OK

**Rechters:** G.C. Makkink

**Advocaten:** P.W.J. Coenen, G.T.J. Hoff, J.M.K.P. Cornegoor, H.J. de Kluiver, P.N. Ploeger, J.L. van der Schrieck, R.G.J. de Haan, S. Perrick, I. Spinath, A.R.J. van Croiset Uchelen, A.J.F. de Bruijn, K. Rutten en J.R. Hurenkamp

**Wetsartikelen:** 165 Rv en 2:351 BW



## RECHTSPRAAK

### Wayland/TB Ventures

***Vordering van de koper van een mobiele (woon)unit tegen de bestuurder van de leverancier daarvan tot schadevergoeding op grond van de Beklamel-norm. De rechtbank oordeelt dat de gestelde omstandigheden niet kunnen leiden tot het oordeel dat de Beklamel-norm is geschonden.***

Wayland Developments B.V. ('Wayland') houdt zich bezig met (duurzame) gebiedsontwikkeling. TB Ventures B.V. ('TB Ventures') levert mobiele (woon)units (ook wel 'loftels'). Partijen hebben een overeenkomst gesloten tot levering van een loftel, dat als projectkantoor voor Wayland moest gaan dienen. Hierbij spraken partijen af dat de loftel in vier termijnen betaald zou worden: 25% na goedkeuring van de overeenkomst, 25% na installatie van het fundament voor de loftel, 25% na de start van de bouw van de loftel en de laatste termijn binnen zeven dagen na afronding. De eerste twee termijnen zijn door Wayland betaald. Toen de door TB Ventures gecommuniceerde leveringsdatum niet werd gehaald, voelde Wayland zich genoodzaakt een ander tijdelijk projectkantoor te huren. TB Ventures heeft daarna nog een foto doorgestuurd van een in aanbouw zijnde loftel, met het verzoek aan Wayland om de derde termijn te voldoen. Toen betaling uitbleef, stelde TB Ventures Wayland in gebreke. Vervolgens stelde Wayland ook TB Ventures in gebreke en Wayland ontbond uiteindelijk de overeenkomst. De advocaat van Wayland heeft een brief gestuurd waarin hij terugbetaling van de eerste twee termijnen vorderde en een schadevergoeding voor de kosten van het huren van een vervangend (mobiel) projectkantoor.

In deze procedure vordert Wayland schadevergoeding van de bestuurder van TB Ventures op grond van bestuurdersaansprakelijkheid. Wayland verwijt gedaagde dat hij bij het namens TB Ventures aangaan van de overeenkomst met Wayland wist of behoorde te begrijpen dat TB Ventures de loftel niet tijdig zou kunnen leveren en ook geen verhaal zou bieden voor de ontstane schade.

De rechtbank overweegt dat niet is komen vast te staan dat de tijdens de werkzaamheden ontstane problemen voor gedaagde in die mate voorzienbaar waren op het moment dat hij de

overeenkomst met Wayland aanging, dat hij toen behoorde te begrijpen dat TB Ventures haar verplichtingen niet zou kunnen nakomen. Dat TB Ventures een start-up was en dat dit niet door gedaagde is gemeld, is onvoldoende om een ernstig verwijt van gedaagde aan te nemen. De door Wayland aangevoerde omstandigheden kunnen niet – ook niet in onderling verband – leiden tot het oordeel dat gedaagde bij het aangaan van de overeenkomst wist of behoorde te begrijpen dat TB Ventures niet aan haar verplichtingen zou kunnen voldoen en geen verhaal zou bieden voor de ontstane schade.

Daarnaast zou gedaagde Wayland tijdens de werkzaamheden onjuist geïnformeerd hebben, dan wel Wayland getracht hebben te misleiden. Wayland beweert dat dit met het doel is geweest om betalingen aan TB Ventures te genereren, zonder daar een tegenprestatie voor te leveren. Wayland wijst in dit verband op de foto van de in aanbouw zijnde loftel die aan Wayland is gezonden. Dit betrof een foto uit 2011 die in Litouwen is genomen en dit betrof niet het kantoor dat voor haar werd gebouwd, aldus Wayland. De rechtbank overweegt dat inderdaad aangenomen kan worden dat TB Ventures incomplete informatie aan Wayland heeft verstrekt en dat de communicatie tussen partijen tijdens de uitvoering van de overeenkomst niet optimaal is verlopen. Hier volgt volgens de rechtbank echter nog niet uit dat gedaagde als bestuurder van TB Venture (daarmee) de intentie heeft gehad om Wayland bewust onjuist te informeren en/of te misleiden en haar aldus tot betaling te bewegen.

De rechtbank concludeert dat er geen sprake is van een ernstig verwijt en wijst de vorderingen af.

---

**Instantie:** Rechtbank Rotterdam

**Datum uitspraak:** 20-02-2019

**ECLI:** ECLI:NL:RBROT:2019:1572

**Zaaknummer:** C/10/550461 / HA ZA 18-486

**Rechters:** F. Damsteegt-Molier

**Advocaten:** B. van Nieuwaal en N.H. Margetson

**Wetsartikelen:** 2:9 BW, 6:74 BW en 6:162 BW

## RECHTSPRAAK

### **Matrassen Hannibal B.V.**

#### ***Bestuurdersaansprakelijkheid uit hoofde van artikel 2:248 BW voor het niet opstellen van de jaarrekening over het boekjaar voorafgaand aan zijn/haar bestuursperiode.***

De heer X ('X') is op 14 maart 2011 ingeschreven in het handelsregister als bestuurder van Matrassen Hannibal B.V. ('Matrassen Hannibal'). X is professioneel crisismanager en is als bestuurder aangetrokken om Matrassen Hannibal te helpen met het oplossen van haar schuldenproblematiek. X was bekend met de weinig florissante omstandigheden van Matrassen Hannibal en wist dat de jaarrekening over boekjaar 2009 nog niet was gedeponereerd. Gedurende zijn aanstelling als bestuurder heeft X op onregelmatige wijze de arbeidsovereenkomsten van het personeel van Matrassen Hannibal opgezegd. Ongeveer drie maanden later, op 21 juni 2011, wordt – op verzoek van enkele (oud-)werknemers – Hannibal Matrassen in staat van faillissement verklaard.

De eerste vraag die in hoger beroep voorligt is of X uit hoofde van artikel 2:248 BW persoonlijk aansprakelijk kan worden gesteld voor het niet-deponeren van de jaarrekening over boekjaar 2009. X beroept zich erop dat de jaarrekening van Matrassen Hannibal op tijd is gedeponereerd omdat sprake is van een geconsolideerde jaarrekening. Het hof wijst dat beroep af, omdat X dit niet heeft onderbouwd en er geen deponeringen in het handelsregister van een geconsolideerde jaarrekening bekend zijn.

Daarnaast voert X aan dat het niet tijdig deponeren van de jaarrekening over boekjaar 2010 niet aan hem kan worden toegerekend omdat de jaarrekening door de vorige bestuurder had moeten worden gedeponereerd. Het hof stelt allereerst voorop dat 'toerekenbaarheid' bij de toepassing van artikel 2:248 BW geen rol speelt. Daarnaast stelt het hof nog het volgende (ten overvloede) voorop: de jaarrekening over 2009 had uit hoofde van artikel 2:394 lid 3 (oud) BW uiterlijk op 31 januari 2011 moeten worden gedeponereerd. De verplichting om na deze datum de jaarrekening alsnog te deponeren rust op iedere opvolgende bestuurder en dus ook op X.

X doet vervolgens een poging op een beroep op andere oorzaken van het faillissement en disculpatiegronden. Deze worden echter door X niet onderbouwd, waardoor deze door het hof

worden afgewezen.

Tot slot stelt X zich op het standpunt dat het schadebedrag waarvoor hij aansprakelijk is, gematigd dient te worden. X onderbouwt dit met het argument dat hij slechts drie maanden bestuurder is geweest en juist als crisismanager heeft gepoogd het tij voor Matrassen Hannibal te keren. Het hof gaat hier niet in mee. X wist dat de jaarrekening over boekjaar 2009 niet was gedeponereerd en heeft dit vervolgens in zijn (beperkte) bestuursperiode ook nagelaten. Daarnaast heeft X op onregelmatige wijze de arbeidsovereenkomsten met het personeel opgezegd, hetgeen – volgens de curator – juist heeft geleid tot het faillissement van Matrassen Hannibal. Het hof ziet dus geen aanleiding om te matigen.

---

**Instantie:** Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

**Datum uitspraak:** 19-02-2019

**ECLI:** ECLI:NL:GHARL:2019:1568

**Zaaknummer:** 200.172.496

**Rechters:** A.W. Steeg, L.M. Croes en L.J. de Kerpel-van Poel

**Advocaten:** M.J.R. Roethof en R.C. Faase

**Wetsartikelen:** 2:248 BW

RECHTSPRAAK

## **Stichting Prinses Beatrix Spierfonds**

***De Stichting Prinses Beatrix Spierfonds verzoekt de rechtbank om de vereffening van een aantal stichtingen te heropenen en haar als vereffenaar te benoemen. De rechtbank wijst het verzoek af, omdat haar niet van het bestaan van een bate ex artikel 2:23c lid 1 BW is gebleken.***

De Stichting Prinses Beatrix Spierfonds (hierna: ‘Verzoekster’) is de voormalig enig bestuurder van een aantal stichtingen die alle hebben opgehouden te bestaan, en is thans de bewaarder van de boeken en bescheiden ex artikel 2:24 BW. Zij verzoekt in deze procedure de vereffening van de stichtingen te heropenen en haar als vereffenaar te benoemen. Primair voert zij daartoe aan dat sprake is van het bestaan van (een) – potentiële – bate(n) in de vorm van testamentaire makingen (zowel erfstellingen als legaten) ten behoeve van (een van) de stichtingen, waarbij het gaat om makingen die inmiddels zijn opgegevallen alsmede om potentiële toekomstige makingen.

De rechtbank overweegt dat een bate ex artikel 2:23c lid 1 BW aanwezig kan zijn geweest ten tijde van de (beëindiging van de) vereffening, ofwel dat die bate later kan zijn opgekomen in verband met een rechtsverhouding die er reeds was voorafgaand aan de voltooiing van de vereffening. Naar het oordeel van de rechtbank kunnen de na de (turbo)liquidatie van de stichtingen opgegevallen of nog open te vallen legaten of erfstellingen niet worden aangemerkt als baten ex artikel 2:23c lid 1 BW, omdat op het moment dat de stichtingen zijn opgehouden te bestaan, geen rechtsverhouding bestond tussen de stichtingen en de gestelde (mogelijke) erflaters.

Subsidiair stelt Verzoekster dat sprake is van een potentiële bate in de vorm van een mogelijke schadevergoedingsvordering die zij heeft op degenen die bij de totstandkoming en uitvoering van (de besluitvorming omtrent) de ontbinding van de stichtingen betrokken waren. De rechtbank overweegt dat ook deze grond niet kan leiden tot heropening van de vereffening van de stichtingen, omdat een dergelijke vordering niet heeft te gelden als een bate van de stichtingen.

**Instantie:** Rechtbank Den Haag

**Datum uitspraak:** 12-02-2019

**ECLI:** ECLI:NL:RBDHA:2019:1725

**Zaaknummer:** C/09/552892 / HA RK 18-237

**Rechters:** H.J. Vetter

**Wetsartikelen:** 2:23c BW en 4:56 BW

RECHTSPRAAK

## **Verhuurster jegens bestuurder/testamentair executeur**

### ***Vordering van voormalig verhuurster op bestuurder/testamentair executeur van vennootschap op grond van bestuurdersaansprakelijkheid wegens selectieve betaling/betalingsonwil voor niet-betaalde huurtermijnen.***

Geïntimeerde 1 is een assurantiekantoor ('G1'), waarvan de heer X tot zijn overlijden in september 2012 enig bestuurder was ('X'). Enig aandeelhouder van G1 is Holding B.V. ('Holding'). Geïntimeerde 2 is bij testament van X benoemd tot executeur testamentair ('G2'). G2 is sinds februari 2013 enig bestuurder van G1 en Holding.

Tussen appellant ('Verhuurster') en G1 bestond een huurovereenkomst inzake kantoorruimte, aangegaan op 1 januari 2011 voor de duur van vijf jaar. G1 heeft haar activiteiten in het gehuurde per 1 oktober 2012 gestaakt. Op 30 november 2012 heeft Holding een assurantieportefeuille verkocht aan vennootschap Y. Bij brief van 26 april 2013 heeft de advocaat van Verhuurster zich tot G1 gewend en G1 gesommeerd tot betaling van achterstallige huur en de overeengekomen waarborgsom. G1 heeft de waarborgsom aan Verhuurster daarna betaald. Nadat Verhuurster een nieuwe huurder had gevonden voor de bedrijfsruimte zijn G1 en Verhuurster overeengekomen de huurovereenkomst te ontbinden.

Verhuurster heeft in eerste aanleg gevorderd gedaagden hoofdelijk te veroordelen tot betaling van de achterstallige huur, te vermeerderen met de contractuele boeterente en tot betaling van de contractuele boete voor alle dagen dat betaling van de waarborgsom dan wel het stellen van een bankgarantie achterwege is gebleven. De vordering jegens G2 is door de kantonrechter afgewezen.

In hoger beroep heeft Verhuurster aangevoerd dat G2 onrechtmatig jegens haar heeft gehandeld nu hij heeft bewerkstelligd dat de verkoopopbrengst van de assurantieportefeuille niet in het vermogen van G1 is gevloeid, maar in het vermogen van Holding, terwijl hij wist of behoorde te weten dat Verhuurster hierdoor niet betaald zou kunnen worden. Ook zou G2 een ernstig verwijt kunnen worden gemaakt vanwege betalingsonwil en selectieve betalingen nu hij als bestuurder en executeur-testamentair volledig op de hoogte was van en

verantwoordelijk was voor de financiële situatie van G1.

Het hof is van oordeel dat Holding de koopprijs voor de verzekeringsportefeuille heeft ontvangen, terwijl deze aan G1 ten goede had moeten komen. Daarbij overweegt het hof wel dat uit de voor de portefeuille ontvangen koopprijs crediteuren van G1 zijn voldaan en dat de enige externe handelscrediteur van G1 die niet volledig is voldaan, Verhuurster is. Onder deze omstandigheden is het hof van oordeel dat Holding ook die schuld van G1 zal dienen te voldoen. Daartoe is G2 in staat, nu blijkt dat de erfgenamen van X inmiddels diens nalatenschap zuiver hebben aanvaard en de vordering van Holding op X dienen te voldoen. Daarbij is G2 nog steeds bestuurder van zowel Holding als G1. Dat betekent dat hij het in zijn macht heeft ervoor te zorgen dat Verhuurster (alsnog) wordt voldaan.

Het hof verwijst de zaak naar de rol voor uitlating.

---

**Instantie:** Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

**Datum uitspraak:** 08-01-2019

**ECLI:** ECLI:NL:GHARL:2019:105

**Zaaknummer:** 200.163.630

**Rechters:** A.E.B. ter Heide, L.F. Wiggers-Rust en J.L. Smeehuijzen

**Advocaten:** R.P.J. Hendriks en J. de Groot

**Wetsartikelen:** 6:162 BW



RECHTSPRAAK

## **PMR/Walas c.s.**

***Vordering van eiser over de interpretatie van een vaststellingsovereenkomst. Kan een vennootschap haar bestuurder vooraf kwijten voor een dividenduitkering waartoe de algemene vergadering van aandeelhouders van die vennootschap nog moet besluiten op grond van een nog op te maken en vast te stellen jaarrekening?***

Het Centraal Bureau voor de Statistiek verhuisde in 2009 uit hun kantoorpand in Heerlen. Dat kantoorpand was eigendom van de rijksoverheid, althans van de gemeente Heerlen. Toen het kantoorpand leeg kwam te staan, ging de gemeente Heerlen op zoek naar een nieuwe bestemming voor het kantoorpand. De gemeente Heerlen raakte in gesprek met persoon X, appellant en een bestuurslid van Walas. Uiteindelijk werd besloten het kantoorpand te verkopen voor € 464.000, met een door de gemeente Heerlen aan de koper te verstrekken lening van € 500.000. Als koper trad Carbon6 op. Er werd een vennootschapsstructuur opgericht waarbij de vennootschap PMR bovenaan stond en Carbon6 onderaan. Daartussen zaten de vennootschappen World of Walas, Walas Europe en 555 Hudson (samen met Carbon6, 'de PMR-vennootschappen'). De bovenliggende vennootschap was telkens enig aandeelhouder van de onderliggende vennootschap. Appellant is bestuurder en enig aandeelhouder van vennootschap PMR. De exploitatie van het kantoorpand en de samenwerking tussen appellant en persoon X verliep niet goed. Dit leidde tot geschillen en uiteindelijk een vaststellingsovereenkomst tussen enerzijds appellant, PMR en de PMR-vennootschappen, en anderzijds persoon X, een bestuurslid van Walas en wat andere betrokkenen (samen 'X c.s.'). De uitleg van deze vaststellingsovereenkomst staat centraal in dit geschil.

Partijen verlenen elkaar in de vaststellingsovereenkomst finale kwijting. Verder spreken zij af (i) dat PMR haar aandelen in World of Walas aan een door persoon X aan te wijzen rechtspersoon zal leveren voor € 600.000, (ii) dat Carbon6 een dividenduitkering van € 250.000 zal doen die uiteindelijk ten goede komt van PMR, (iii) dat aan PMR volledige

décharge wordt gegeven en (iv) dat PMR op de dag van levering van de aandelen zal terugtreden als statutair bestuurder van de PMR-vennootschappen. Aan de bestuurder van de PMR-vennootschappen is ook nog in de notariële akte van levering van de aandelen volledige vrijwaring verleend terzake van enig tekort dat door de dividenduitkeringen is/zal ontstaan.

In deze procedure vorderen X c.s. veroordeling van PMR tot betaling van € 250.000. Volgens hen was de financiële situatie van Carbon6 deplorabel en was er geen ruimte voor een dividenduitkering, dan wel was de dividenduitkering nietig. Nu appellant en PMR dat toch hebben gedaan, hebben zij onrechtmatig ten opzichte van de vennootschappen gehandeld en kan hen hiervan (persoonlijk) een ernstig verwijt worden gemaakt. Het meest relevante verweer van appellant is dat in de vaststellingsovereenkomst en de notariële akte finale kwijting is verleend.

Volgens X c.s. kan een vennootschap haar bestuurder niet vooraf kwijten voor een dividenduitkering waartoe de algemene vergadering van aandeelhouders van die vennootschap nog moet besluiten op grond van een nog op te maken en vast te stellen jaarrekening.

Het hof is van oordeel dat X c.s. onvoldoende hebben betwist dat de vaststellingsovereenkomst er in de kern genomen toe strekt dat appellant, PMR en X c.s. nooit meer met elkaar te maken zouden hebben en ook dat het risico van de gang van zaken in de PMR-vennootschappen na de overdracht van de aandelen bij de nieuwe eigenaar van die vennootschappen zou komen te liggen. De finale kwijting is breed opgezet en niet beperkt tot al dan niet toekomstige geschillen tussen de beide kampen, aldus het hof. Uit de finale kwijting is tevens voldoende duidelijk dat het de bedoeling van partijen was dat de vrijwaring mede zag op de mogelijke aansprakelijkheid van appellant. Ook de vorderingen van X c.s. die zijn gebaseerd op aansprakelijkheid van PMR en appellant als aandeelhouder slagen niet, omdat de finale kwijting voor alle (destijds) bestaande en (destijds) toekomstige vorderingen 'uit welke hoofde dan ook' is verleend.

De conclusie van het hof is dat voor de vorderingen van X c.s. finale kwijting is verleend, waardoor zij niet kunnen slagen.

---

**Instantie:** Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

**Datum uitspraak:** 20-11-2018

**ECLI:** ECLI:NL:GHARL:2018:10145

**Zaaknummer:** 200.192.757

**Rechters:** B.J. Engberts, L.M. Croes en J. Ekelmans

**Advocaten:** S.M.C. Verheyden en M.M.H.J. Rompelberg

**Wetsartikelen:** 2:216 BW

## RECHTSPRAAK

### **Stedin/CV**

***Vordering van eiser op commanditaire vennootschap. De CV verweert zich met een beroep op niet-ontvankelijkheid van de eiser, omdat niet tevens de beherend vennoot is gedagvaard. De kantonrechter verklaart eiser wel ontvankelijk, omdat een personenvennootschap ook als procespartij kan optreden.***

Tussen Stedin en gedaagde ('de CV') bestaat een overeenkomst betreffende het in stand houden van de aansluiting en/of het transport van elektriciteit/gas naar het punt waarop de installatie van de CV van Stedin is aangesloten. Stedin stelt dat de CV tekort is geschoten in haar betalingsverplichtingen en vordert een bedrag van € 200.000.

Stedin heeft in eerste instantie zowel de CV als haar beherend vennoot, de Stichting gedagvaard. De gemachtigde van Stedin heeft vervolgens alleen de dagvaarding jegens de CV aangebracht, met daarbij de mededeling dat de procedure jegens de Stichting is ingetrokken. Hierdoor is gelet op het bepaalde in artikel 125 lid 5 Rv de aanhangigheid van het geding jegens Stichting vervallen en wordt de procedure alleen gevoerd tussen Stedin en de CV.

CV heeft de vordering betwist en gesteld dat Stedin niet ontvankelijk is in haar vordering omdat zij de enig beherend vennoot van de CV ('de Stichting') niet heeft mede gedagvaard. Aldus de CV, dienen alle beherend vennoten te worden mede gedagvaard en kan er niet enkel tegen een personenvennootschap geprocedeerd worden.

De kantonrechter gaat niet mee in het verweer van de CV. Gelet op artikel 51 Rv kunnen personenvennootschappen, waaronder een commanditaire vennootschap, als procespartij optreden, ook als de beherend vennoot niet eveneens procespartij is. Stedin is derhalve ontvankelijk in haar vordering.

**Instantie:** Rechtbank Rotterdam

**Datum uitspraak:** 02-11-2018

**ECLI:** ECLI:NL:RBROT:2018:11278

**Zaaknummer:** 6735537 CV EXPL 18-9217

**Rechters:** J.W. Langeler

**Advocaten:** Flanderijn incasso & gerechtsdeurwaarders

**Wetsartikelen:** 51 Rv

## RECHTSPRAAK

### Nieuwburen/Romania

***Vordering van verhuurder op de bestuurders van een vennootschap wegens niet-nakoming van een garantieverplichting. Evenals de rechtbank heeft het hof de vordering afgewezen, daartoe onder meer overwegende dat onbekendheid met een rechtsregel aan bestuurdersaansprakelijkheid in de weg staat.***

Appellante ('Nieuwburen') is een beleggingsmaatschappij en vordert hoofdelijke veroordeling van geïntimeerden sub 1 ('X') en sub 2 ('Y') tot betaling van gederfde huurpenningen. X en Y zouden als bestuurder van Romania B.V. ('Romania') en X zou in privé onrechtmatig jegens Nieuwburen hebben gehandeld.

Nieuwburen heeft in 2002 verhuurde bedrijfsruimten overgenomen van X. De bedrijfsruimten waren verhuurd aan garagebedrijven waarvan X en Y bestuurder waren. Na de verkoop is de huurovereenkomst vernieuwd. Romania, enig aandeelhouder van de garagebedrijven, heeft zich toen garant gesteld voor de verplichtingen van de garagebedrijven. Dit was in overeenstemming met de aanbiedingsbrief van de verkopend makelaar aan Nieuwburen, waarin werd vermeld: *"De huurder is een werkmaatschappij van een financieel krachtige onderneming, waarbij de huur door de holding zal worden gegarandeerd."*

De garagebedrijven gaan in 2009 failliet en Nieuwburen doet een beroep op de garantstelling van Romania. In 2016 blijkt dat Romania slechts een fractie van de gederfde huurpenningen kan betalen.

In eerste aanleg spreekt Nieuwburen X en Y als bestuurders van Romania aan. De rechtbank oordeelt dat hen geen ernstig verwijt gemaakt kan worden van de niet-nakoming van de garantie door Romania, omdat zij niet bekend waren met een arrest van de Hoge Raad, dat inhoudt dat de in het arrest *Aukema q.q./Uni-Invest* (ECLI:NL:HR:2011:BO3534) bedoelde afweging slechts betrekking heeft op de verhouding tussen verhuurder en boedel en dat die afweging niet in de weg staat aan een schadevergoedingsverplichting wegens gemis van de huur die verschuldigd zou zijn na de datum waartegen volgens artikel 39 Fw kan worden

opgezegd. Hiertegen richt zich het hoger beroep.

Het hof overweegt dat onbekendheid met een bepaalde rechtsregel van belang kan zijn voor de mate van verwijtbaarheid van een bestuurder voor de niet-nakoming door de vennootschap waarvan hij de bestuurder is. Vervolgens stelt het hof vast dat Nieuwburen op het hiervoor genoemde oordeel van de rechtbank in het geheel niet heeft gerespondeerd, waardoor het hof daaraan is gebonden, in die zin dat ervan moet worden uitgegaan dat X en Y onbekend waren met bedoelde rechtsregel en dat die onbekendheid eraan in de weg staat dat hen persoonlijk een ernstig verwijt kan worden gemaakt van het door Romania onbetaald laten van en geen verhaal bieden voor de gederfde huurpenningen waarvan Nieuwburen in dit geding de betaling vordert. Daarop stuit ook in hoger beroep de op bestuurdersaansprakelijkheid gestoelde vordering af.

Het hof bekrachtigt het bestreden vonnis.

---

**Instantie:** Gerechtshof Amsterdam

**Datum uitspraak:** 19-09-2017

**ECLI:** ECLI:NL:GHAMS:2017:3799

**Zaaknummer:** 200.190.762/01

**Rechters:** A.S. Arnold, J.W.M. Tromp en M.J.J. de Bontridder

**Advocaten:** I.M.C.A. Reinders Folmer en M.R. Meijer

**Wetsartikelen:** 6:162 BW

## RECHTSPRAAK

### **Belgisch Bouwbedrijf**

#### ***Vordering van Appellante tegen Geïntimeerden op grond van bestuurdersaansprakelijkheid afgewezen. Niet voldaan aan stelplicht.***

Een vennootschap ('de Vennootschap') heeft zich uit hoofde van een aannemingsovereenkomst verbonden om een huis te bouwen voor Appellante. Geïntimeerde 1 is bestuurder van de Vennootschap, Geïntimeerde 2 is een werknemer. Nadat de werkzaamheden op enig moment worden gestaakt, wordt het bouwterrein verlaten en stuurt de Vennootschap Appellante een factuur voor de uitgevoerde werkzaamheden. Ook wordt er conservatoir beslag gelegd op het huis van Appellante. Appellante meent dat zij niet hoeft te betalen maar juist een vordering heeft op de Vennootschap en legt op haar beurt beslag op de woning van Geïntimeerden. De Vennootschap wordt vervolgens failliet verklaard en Appellante maakt een procedure aanhangig tegen de Vennootschap in België. Appellante wordt in het gelijk gesteld door de Belgische rechter en de (failliete) Vennootschap wordt veroordeeld tot betaling van € 123.176,54 aan Appellante.

Appellante vordert in eerste aanleg kort gezegd een verklaring voor recht dat Geïntimeerden onrechtmatig hebben gehandeld. De rechtbank in eerste aanleg heeft de vorderingen van Appellante afgewezen. Daartegen richt zich het hoger beroep.

Het hof overweegt dat niet in geschil is dat Geïntimeerde 2 geen formele bestuurder is geweest van de Vennootschap en dat Appellante niet heeft gesteld, althans onvoldoende heeft onderbouwd, waarom zij Geïntimeerde 2 zou kwalificeren als feitelijk bestuurder. De vordering moet dus reeds op die grond worden afgewezen, aldus het hof.

Voorts oordeelt het hof dat Appellante onvoldoende heeft onderbouwd op welke wijze Geïntimeerden een persoonlijk ernstig verwijt zou kunnen worden gemaakt met betrekking tot het beweerdelijke niet goed uitvoeren en het bewerkstelligen van het niet voltooien van de werkzaamheden volgend uit de aannemingsovereenkomst. Aangezien Appellante hiermee niet aan haar stelplicht heeft voldaan, wijst het hof de grief van Appellante af.

Ook wat betreft het beweerdelijke onrechtmatige handelen van Geïntimeerden door het



leggen van beslag op de woning van Appellante door de Vennootschap overweegt het hof dat Appellante niet aan haar stelplicht heeft voldaan. Dit volgt uit het feit dat Geïntimeerden het feit dat zij geen vordering op Appellante hadden maar dat Appellante juist een vordering op Geïntimeerden had, pas als vaststaand hoefde te beschouwen na het Belgische vonnis. Ten tijde van het wijzen van dit vonnis was het beslag al opgeheven. Ook op dit punt wijst het hof de vordering van Appellante dus af.

---

**Instantie:** Rechtbank Limburg

**Datum uitspraak:** 07-09-2016

**ECLI:** ECLI:NL:RBLIM:2016:7928

**Zaaknummer:** 200.201.168\_01

**Rechters:** C.W.T. Vriezen, D.A.E.M. Hulskes en S.C.H. Molin

**Advocaten:** W.S. Maas-van Weert en J. van Zinnicq Bergmann

**Wetsartikelen:** 6:162 BW